

België voorbij de Matrix

Door J. Senones

Gepubliceerd op: 17/09/2024

In België heeft zich een systeem ontwikkeld dat subtiel maar onwankelbaar de samenleving in zijn greep houdt. De sociale structuren zijn doordrongen van een netwerk van wederzijdse afhankelijkheden, waar macht en invloed circuleren binnen een kleine, hechte kring van de bevoorrechten. Dit "ons kent"-netwerk is niet alleen een economisch fenomeen van zakelijke allianties en kartels, maar vormt ook de kern van het politieke establishment. Het Belgische systeem, voortgekomen uit de oude feodale en klassensystemen, heeft onvermijdelijk geleid tot een aristocratie van de midden- en hogere bourgeoisie, die nooit echt zijn greep op de macht heeft losgelaten.

Het systeem dat vandaag in België bestaat, vindt zijn oorsprong in de nasleep van de Tweede Wereldoorlog, een periode van diepe onzekerheid waarin de fundamenteën voor een nieuw machtsapparaat werden gelegd. Na de oorlog was de angst voor de heropleving van extremistische ideologieën, zoals het nationaalsocialisme, zo groot dat de overlevende elites vastbesloten waren om elke toekomstige dreiging bij de wortel uit te roeien. Tegelijkertijd lag de Koude Oorlog in het verschiep, en de angst voor communistische invloed vanuit het Oosten werd een even krachtige motivatie om een strakke greep op de samenleving te behouden.

De grondlegger van dit systeem kan worden teruggevoerd naar koning Leopold III en de toenmalige CVP (Christelijke Volkspartij) regering, die samen een subtiel maar diepgeworteld netwerk van controle en invloed hebben opgebouwd. Leopold III, die tijdens de oorlog controversieel was vanwege zijn houding tegenover de Duitse bezetting, zag zich na de oorlog geconfronteerd met de noodzaak om het land te stabiliseren en nieuwe dreigingen te neutraliseren. De oplossing? Een strikt, door de staat geleid systeem van surveillance en repressie dat elke vorm van potentiële oppositie, of het nu van de extreemrechtse of communistische hoek kwam, in de kiem kon smoren. In dit proces speelde de Verenigde Staten, als de nieuwe hegemoniale macht in Europa, een sleutelrol. Onder hun invloed en met de CVP als politieke bondgenoot werd het Belgische systeem van "veiligheid" omgevormd tot een gecontroleerde democratie waar afwijkende ideeën, hoe groot of klein ook, nooit de kans kregen om voet aan de grond te krijgen.

De Koude Oorlog bood vruchtbare grond voor de verdere ontwikkeling van dit mechanisme. Angst voor infiltratie door communistische ideologieën leidde tot de oprichting van nieuwe inlichtingendiensten die niet alleen naar het Oosten keken, maar ook de binnenlandse politieke dynamiek nauwlettend volgden. Het doel was niet alleen om de veiligheid van de staat te garanderen, maar vooral om ervoor te zorgen dat de macht nooit weer uit de handen van de gevestigde elites zou glijpen. Onder het mom van bescherming tegen extremisme werden de fundamenteën gelegd voor een systeem dat elke politieke alternatieve nog voor ze kon opkomen zou onderdrukken.

Dit systeem werd later verder versterkt in het post-9/11 tijdperk, toen de aanvallen in New York en Washington dienden als een nieuwe rechtvaardiging voor verstrekkende controlemechanismen. De strijd tegen terrorisme bood de perfecte dekking om de inlichtingendiensten met nog meer middelen en macht uit te rusten, waardoor de bestaande structuren van repressie verder konden worden verdiept. De dreiging werd nu breed gedefinieerd: het was niet langer alleen gericht op ideologische tegenstanders uit het communistische Oosten, maar ook op elke vorm van politieke dissident die het gevestigde order durfde uit te dagen.

Ondanks de schijnbare nationale soevereiniteit werd de werkelijke macht in Europa vaak bepaald door Amerikaanse heersers, die optraden als architecten van de nieuwe wereldorde. Wat begon als een nationale maatregel om stabiliteit te waarborgen, werd uiteindelijk een integraal onderdeel van een breder, door de VS gedomineerd veiligheidsarchitectuur die zich over Europa verspreidde. België was geen uitzondering, maar eerder een modelstaat waar deze gecontroleerde vorm van democratie kon worden getest en verfijnd. De CVP-regeringen, die lange tijd aan de macht waren, waren bereid partners in dit project, dat niet alleen over nationale veiligheid ging, maar vooral over het veiligstellen van de onbetwiste macht van de heersende elite.

Wat vandaag bestaat, is een systeem dat zorgvuldig is opgebouwd en voortdurend is versterkt over decennia, zich aanpassend aan steeds veranderende politieke omstandigheden. Het is een systeem dat een onzichtbare greep op de politieke werkelijkheid heeft, waar echte oppositie nooit een echte kans heeft gehad. Of dit systeem ooit volledig zal instorten is een vraag waarop we geen antwoord hebben. Moderne democratie biedt slechts de illusie van populaire vertegenwoordiging; in werkelijkheid ligt de macht bij traditionele partijen die de belangen van de hogere klassen dienen. De lagere klassen blijven politiek machteloos en sociaal uitgesloten van de netwerken van invloed, macht en informatie die de elite samenbinden. Macht wordt een erfelijk privilege, net als in oude aristocratische samenlevingen.

De Belgische politieke orde gedraagt zich als een organisme dat instinctief elke dreiging elimineert. Inlichtingen- en veiligheidsdiensten werden niet primair opgericht om de bevolking te beschermen, maar om de status quo te behouden. Onder het voorwendsel van bescherming van de democratie wordt elke echte oppositie systematisch en chirurgisch vernietigd. Nieuwe politieke bewegingen worden gemonitord, geïnfiltreerd en ontmanteld voordat ze zelfs maar een serieuze uitdaging kunnen vormen. Potentiële leiders worden subtiel geneutraliseerd, niet door brute kracht, maar via juridische procedures, karaktermoord en mediacampagnes. Tegenstand tegen deze georganiseerde machtsstructuur wordt vakkundig onderdrukt.

De media en het juridische apparaat spelen een cruciale rol in het marginaliseren en openbaar vernietigen van dissidenten. Politieke vervolgingen worden altijd gepresenteerd als gerechtigheidskwesaties, maar in werkelijkheid zijn het mechanismen van repressie. Elke nieuwkomer die probeert door te breken, wordt blootgesteld aan een zorgvuldig geconstrueerde campagne van intimidatie en uitsluiting, vaak geleid door onzichtbare handen. Dit zijn geen toevalligheden maar opzettelijke acties om het systeem intact te houden.

Het systeem heeft zich verfijnd tot het punt waarop zelfs moord kan worden toegepast zonder als zodanig erkend te worden. Wat als democratie wordt gepresenteerd, is in werkelijkheid een gecontroleerd en diep gemanipuleerd systeem waarbij vrijheid een illusie is en elke vorm van echte oppositie wordt verstikt voordat deze wortel kan schieten.

Het is onmogelijk te weten hoeveel dissidenten zijn gesilenced of hoeveel politieke bewegingen zijn vernietigd in hun wieg. De werkelijke omvang van de repressie is omhuld met mysterie, aangezien het systeem met precisie opereert en geen gemakkelijk te traceren bewijs achterlaat. Slachtoffers worden gewist of belastend voordat hun boodschappen kunnen verspreiden.

Het grootste mysterie is of dit ooit aan het licht zal komen. Zelfs als het systeem instort, is er geen garantie dat de waarheid zal opkomen. Geschiedenis toont aan dat wanneer oude heersers vallen, nieuwe heersers vaak dezelfde tactieken aannemen, verpakt in een nieuw jasje. Macht heeft zijn eigen logica, en degenen die deze grijpen zijn zelden bereid om deze te verzwakken door oude geheimen bloot te leggen.

Zullen de mensen ooit weten hoeveel hoop is gedoofd voordat het een kans kreeg om te groeien? Het antwoord blijft net zo ongrijpbaar als het systeem zelf. Zelfs wanneer verval intreedt en de oude machtsstructuren instorten, zullen de resten van het systeem blijven bestaan. De bureaucraten, technocraten en elites die zijn opgeleid om de status quo te handhaven zullen hun werk blijven doen, ongeacht welke gezichten aan de top verschijnen. Geschiedenis dreigt zich dan eindeloos te herhalen, met nieuwe gezichten maar dezelfde methoden.

